

THEIS ØRNTOFT

DIGTE 2014

GYLDENDAL

Digte 2014

THEIS ØRNTOLT
DIGTE 2014

Gyldendal

I nat, i år
et sted imellem alle sine atomer
døde det man kaldte min mor.
Det siges at hun stadig sang mens de skar hende op.
Det siges at olien dryppede fra hendes lever.
Eller det siges
at hun faldt gennem dage og nætter
indtil floden på bunden
bar liget med sig ind i junglen.
Det siges, og det er sådan det bliver sandt.
Jeg betragter hendes skelet
inde i ravklumpen på natbordet
over tagene bliver himlen bleg.
Så kommer solen.

SORT FREKVENNS

Under asfalten
ruller fårehovederne
ned over de stejle skrænter
til fabrikken hvor mine børn
sidder og syr i sig selv.

For mig er samfundene døde.
Jeg tror ikke længere
det er et spørgsmål om forfinelse
men om afvikling.

Jeg drømmer at jeg står i et kryds
mellem ligegyldighed og desperation.
Langsomt går det op for mig
at det ikke er nogen drøm.
Jeg ser ud på dagene
gennem planter og modlys
jeg læser, at man er forpligtet
til at tænke håbefuldt i den sidste tid.
Men jeg tænker ikke håbefuldt.
Jeg føler let tristhed efter at Line er gået.
Måske er hun gået
jeg kan ikke huske hvornår
jeg kan ikke huske om hun nogensinde var her
måske mødtes vi på baren i går, og talte
et sted blandt alt det andet der skete imellem os
måske tog vi hjem da det blev senere
og så film
skuespillet var usynligt for mig som skuespil.

Det er forvirrede tider, jeg skal fortælle om
det var tider, hvor intet skulle begrænse os.
Hver gang jeg ikke distraherer mig selv med ligegyldige gøremål
tænker jeg på apokalypsen
hver gang nogen udtrykker håb for det bestående
får jeg det fysisk dårligt.
Lad os sætte os her i skumringen og vente på
at revolutionen griber os.
Lad os sætte os ned med kviksølv i lungerne
og flyforbindelser i hud og hår
og læse breaking news
de sløjfer skøjtebanen i årets kommunale budget
hvad fanden er det for noget
de finder eftersøgt drabsmand inde i tv-stjernes barndomsminde
hvad fanden er det for noget.
Gik igennem en ærlig passage
et sted forleden
i en samtale måske.
Jeg har ikke længere nogen overordnet plan for livet
ud over at holde mig tæt på folk jeg elsker
jeg har fået nok af at bilde mig samfundene ind
jeg har fået nok af at fylde min mund med petroleum
og se boreplatformene komme sejlene
se dem skyde deres flammer op i mørket.

Lad os sige, jeg sidder og downloader noget i den sorte nat
eller lad os sige, jeg hører Iron & Wine og står op
har sovet ti timer
tåget og tung af medicin.
Har ikke hørt musikken i mange år, men fik lyst
det grønne græs på coveret
får mig til at tænke på barndom
desmerdyret der jagede slanger i det våde græs
huset på pæle
palmerne der omgav vores have.
Var hos Aina og Oscar i aftes
kan ikke huske hvordan vi endte med at se Rambo
men det var en skuffende oplevelse.
Der er kun en enkelt interessant scene
hvor Rambo tager en soldat som gidsel
Rambo holder ham for munden i det høje græs
så peger han op på sit ene øje
se, siger han
og soldaten suges ind i tunnellen der løber gennem Rambos øje
ind i skoven
hvor vennerne ligger i små lyserøde kar
og klipper huller i hinandens hud
så ørred og laks springer.

Jeg længes mod et før og et efter.
Det at jeg nu ligger søvnløs i Mælkevejen
minder mig om i går
hvor jeg ligger søvnløs i Mælkevejen
jeg kan ikke holde tiderne adskilte
forstår du problemet
forstår du at jeg ikke kan mærke forskelle
forstår du at det lugter af tang og rådne krybdyr
når jeg tuner på frekvenserne
med min niggerstemme blafrende ud af halsen
i lyserød og opkørt underskov
I har rigtignok været i det grønne, siger han
og hælder sin øl ud over sig selv
her lugter af gammel havbund, siger jeg
og hiver mig op på land
vores bil gik lige igennem isen
hvalhajerne cirkulerede om skyskrabernes tage dernede
vi måtte blaffe tilbage til overfladen
hele tiden sad chaufføren og råbte omme på førersædet
se min tunge, råbte han
og pegede ud på kviksølvet, der flød af sted under broen.
Der lå et par mails da jeg vågnede
fra det jeg formoder var en drøm.
En fra Mads i Paris, der skriver
at han er løbet tør for humør, og glæder sig til at komme videre.
Og en fra min søster i New Zealand

det går bedre i hendes parforhold nu, skriver hun
de sov i en skov af bregner i nat, skriver hun
og hver gang hun stod op for at tisse
flød det mørke ocean ud af hendes køn.
Faldt i søvn igen efter at have svaret
drømte intet, himlen grå da jeg vågnede.
Jeg går ud og stiller mig under bruseren.
Jeg stiller mig og venter på, jeg ikke gider stå der længere.
Jeg går ud i byen og mødes med venner og bekendte
lytter til deres stemmer, ser dem i øjnene.
På et tidspunkt går jeg hjem.

Jeg drømte at vi ikke længere fastholdt hinanden
i menneskelige former.
Jeg drømte at små tæger
sugede sig fast på sekundet jeg blev født i
så grundvandet på en fjern planet blev til blod.
Nu viser Eurosport tennis.
Nu skinner den nærmeste stjerne
ned over Sharapovas tredje matchbold
nu smører jeg mine lemmer med fugtgivende creme
og bevæger dem rundt i rådne økonomier
jeg er en blodbølge gennem kommende ørkner
jeg er et brownstone-hus i overgangen mellem hippie og disko
hjælp mig, er der nogen der hvisker
der vokser planter op gennem mine underboers halse
der vokser planter op gennem min etages gulve
men hvad vil du have jeg skal gøre ved det, siger jeg
og kigger forvirret ud gennem mine øjne
ud til askelandskaber der snart skal smeltes om
ud til befolkninger kvalt i forstenet honning
og mens jeg kigger ud gennem de øjne
mens jeg slår to æg i stykker og begår aftensmad
mens nogen præst lærer små børn at onanere
mens verden vælter ind gennem mine fem tsunamisanse
og ødelægger alt på sin vej
så skrider en stemme i min hals.
Og for enden af halsen sidder munden
tænderne lyser hvidt som måger om en rævegrav